

paa de omfattende Reformer, fom der er Spørgsmaal om. Det forekommer mig dog givet, at naar man ſkal gaa ind paa en Reform i de enkelte Kommuner's Bæftatningsforhold, maa man dog forſt være paa det rene med de almindelige Regler for den kommunale Bæftatning. Det er jo dog givet, ſom det jo ogsaa en fremhævet, at diſe almindelige Regler i en væſentlig Grad øve Indflydelse paa Loven om Bæftatningsforholdene i den enkelte Kommunes ſærlige Forhold, ſaa vel ſom i den interkommunale Bæftatning. Naar der ligeledes blev anket over, at vi her i Kjøbenhavn havde denne Indkomſtſtat, og at det var bedre, om man havde Formue- og Lejlighedsſtat, ſaaledes ſom man har udenfor Kjøbenhavn, ja, ſaa mener jeg ogsaa, at det er dog et Spørgsmaal, ſom forſt i Almindelighed maa drøftes og beſvares, om Formue- og Lejlighedsſtat ſkal være den almindelige kommunale Bæftatningsmaade; paa Grundlag deraf kan man ſaa drøfte Spørgsmaalet om, hvorledes den interkommunale Bæftatning ſkal være. Kort ſagt, det forekommer mig, at man ikke godt kan ſtride til en ſaadan Reform af Kjøbenhavns Kommunes Stat, inden man er paa det rene med, hvorledes overhovedet den kommunale Bæftatning ſkal ordnes, hvorledes den interkommunale Stat ſkal ordnes, hvorledes Normerne overhovedet ſtulle være; naar man er paa det rene dermed, ſaa bliver det Spørgsmaalet, om man ſkal anvende diſe Normer paa Kjøbenhavn, eller om man ved Gennemførelſen her mere eller mindre ſkal afvige fra diſe Regler. Alſaa det, der for mig frembyder Betænklichkeiten, naar Spørgsmaalet er om Reformer i den kommunale Bæftatning, det er: Hvorvidt er der Tale om, hvorvidt er der Mulighed for, at Arbejder i ſaa Henſeende kunne fremkomme, og hvorvidt er der Mulighed for, at vi kunne vente Forſlag i ſaa Henſeende forelaagt? Det er jo et Spørgsmaal, ſom ogsaa dette Ting i ſin Tid har intereſſeret ſig for, og ſom det har givet Udtryk i den Dagsorden, det vedtog i Samlingen 1882—83. Der er indſamlet Materialier og givet Bevilling til denne Sags Bearbejdelse, og der er kun Spørgsmaal om, hvorvidt diſe Arbejder ere fremmede, og om der for ſaa vidt kan være Haab om at naa til en Reform. Thi det forekommer mig at være en nødvendig Forudsætning, inden vi kunne ſtride til Reformer for den enkelte Kommune. Se det er den ene Grund, hvorfor jeg mener, at vi bør afholde os fra, ved Behandlingen af dette Lovforſlag at komme ind paa ſaa-danne Reformer, ſom dog mangle den rette

Forudsætning, naar ikke det almindelige Grundlag er ſlaaet laſt.

Hvad ſaa Spørgsmaalet om Reformer af Enkeltheder angaar, ſaa forekomme de mig ikke at være ſaa bethdelige. Naar man har haft diſe Regler i ſaa mange Aar, kan man ogsaa nok beholde dem fremdeles, indtil virkelige Reformer kunne gennemføres. Naar der blev anket i høje Toner over Uretfærdighed osv. her, ſaa forekommer det mig dog, at der kan være god Grund ogsaa for den Ordning, vi nu have, og ſom i alt Fald ikke er ſaaledes, at man ikke nok ſtulde kunne finde ſig i at have den endnu nogen Tid. — Der er ligeledes en anden Grund, ſom jeg mener bør bevirke, at vi ikke ved denne Lejlighed bør fordybe os i en altfor vidtgaende Omdannelse, og det er den, at vi høre, at Kjøbenhavns Kommunalbeſtyrelſe ikke har haft Lejlighed til at udtale ſig om dette Spørgsmaal. Det forekommer mig dog, at vi ikke bør gaa til at lovgive paa dette Omraade, uden at Kommunalbeſtyrelſen i Forvejen har haft Lejlighed til for ſit Vedkommende at udtale ſig om, i hvilken Retning den ønsker diſe Reformer.

Naar der ſaa ogsaa bliver tale om, at vi ſtulle ſøge at ſaa Reformer i den kommunale Valglov for Kjøbenhavn i ſamme Retning ſom de Valglove, der gælde udenfor Kjøbenhavn, ſaa er det dog ogsaa et ſaa vidtgaende Spørgsmaal, der netop forudſætter en Deling af Vælgerklaſſerne i Lighed med den, der finder Sted udenfor Kjøbenhavn, at det kun vil føre til at lægge Loven Hindringer i Vejen. Det er derfor mit Ønſte, at vi ville følge den højſtærede Miniſter paa den Vej, han er ſlaaet ind paa, ved at nøjes med denne Lov, denne formelle Kodifikation, i Djebliffet. Jeg vil derfor ogsaa tillade mig at fremhæve, at jeg har mine Betænklichkeiten ved at rokke ved en Beſtemmelse ſom den om Skatteprocentens Fikſering i Loven af 1861, netop paa dette Tidspunkt, naar vi ikke i øvrigt røre ved hele Bæftatningspørgsmaalet. Det forekommer mig ogsaa, at den har en vis Sammenhæng med de øvrige Regler. Forſt naar man gaar over til Skatteforholdenes Ordning, forſt naar man har fundet endelige Normer, hvorefter Bæftatningen kan ſe, forſt da har man de fornødne Forudsætninger for Beſvarelsen af det Spørgsmaal, om der virkelig er Grund til andre Skatteprocenter i ſaa Henſeende. Jeg vil ſaaledes meget anbefale det høje Ting ikke at fordybe ſig i Realitetsundersøgelſer paa dette Stadium. De kunne undgaas, og de mangle de rette Forudsætninger. Derimod vil jeg